

Arrest

nr. 238 060 van 7 juli 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN WALLE
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 16 januari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 december 2019 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN WALLE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij heeft de Nederlandse nationaliteit en bekwam op 19 maart 2019 een verblijfskaart in functie van haar echtgenoot M.A.M., tevens van Nederlandse nationaliteit (de aanvraag hiertoe dateert van 3 augustus 2018). Zij is moeder van drie minderjarige kinderen.

Op 16 maart 2019 verliet de verzoekende partij de echtelijke woonst nadat zij, naar eigen zeggen, slachtoffer werd van huishoudelijk geweld.

Via brief van 3 oktober 2019, met kennisgeving op 10 oktober 2019 van de burgemeester te Roeselare, wordt de verzoekende partij uitgenodigd humanitaire elementen voor te leggen naast gegevens over haar inkomsten en haar financieel statuut.

De verzoekende partij beantwoordt deze brief met een mail van haar raadsman op 24 oktober 2019.

Op 2 december 2019, met kennisgeving op 17 december 2019, neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing met de volgende motieven:

"(...)

In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van

Naam: M., N.

Nationaliteit :Nederland

Geboortedatum : 18.06.1984

Geboorteplaats: M.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te (...).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende op 03.08.2018 een aanvraag voor een verblijfskaart als echtgenote van M. A. M. in. Zij werd op 19.03.2019 in het bezit gesteld van een E-kaart. Uit het administratief dossier blijkt dat de situatie van betrokkene echter totaal gewijzigd is (woont sedert 09.04.2019 niet meer samen met haar echtgenoot). De dienst Vreemdelingenzaken werd immers regelmatig ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid over het feit dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de Minister of zijn gemachtigde controleren of er nog steeds aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Op 03.10.2019 werd er daarom een brief verstuurd aan de gemeente met de vraag om betrokkene uit te nodigen om nieuwe bewijsstukken voor te leggen aangaande de huidige economische situatie of bestaansmiddelen. Deze brief werd aan betrokkene betekend op 10.10.2019. Zij legde vervolgens volgende documenten voor: inschrijvingsbewijs VDAB, bewijzen sollicitaties, inschrijving interimkantoor en een overeenkomst opleiding VDAB.

Uit recent nazicht van de RSZ-databank (dolsis) is gebleken dat betrokkene één dag heeft gewerkt, nl. op 18.10.2019. Nadien is zij niet één meer gemeld geweest. Op basis van achterhaalde tewerkstelling kan het verblijfsrecht als werknemer (art.40, §4, 1ste lid, 1° van de wet van 15.12.1980) niet behouden blijven. Betrokkene kan ook geen toepassing genieten van de uitzonderingsgronden van art.42bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht als werknemer te behouden. Zij heeft immers geen volledig jaar gewerkt. Betrokkene dient bijgevolg beschouwd te worden als werkzoekende.

Als werkzoekende dient betrokkene, overeenkomstig art.50, §2, 3° van het KB van 08.10.1981, ten eerste aan te tonen dat zij ingeschreven is bij de VDAB of gesolliciteerd heeft en ten tweede dient zij te bewijzen dat zij een reële kans maakt op tewerkstelling. Betrokkene toont aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken wel aan dat zij aan de eerste vereiste voldoet gezien zij ingeschreven is bij de VDAB als werkzoekende en gesolliciteerd heeft. Zij maakt aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken echter niet aannemelijk een reële kans te maken op tewerkstelling. Het is immers niet omdat betrokkene ingeschreven is bij de VDAB, gesolliciteerd heeft, ingeschreven is in een interimkantoor en de kans heeft gekregen om één dag te werken dat de mogelijkheid op tewerkstelling zich dan ook in de nabije toekomst zal herhalen. Betrokkene zou momenteel een opleiding bij de VDAB volgen. In de veronderstelling dat zij de opleiding heeft gevolgd, aan het volgen is en met succes zal afronden, zijn er thans te weinig overtuigende elementen in het dossier die een reële kans op tewerkstelling aantonen. Bij gebrek aan concrete bewijzen, moet er dan ook besloten worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond een reële kans te maken op tewerkstelling, waardoor het verblijfsrecht als werkzoekende ook niet kan behouden blijven.

Bij gebrek aan enige economische activiteit diende betrokkene zich kennelijk te wenden tot het OCMW om in de bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Betrokkene moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen maar aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid en zij al sedert maart 2019 leefloon ontvangt, dient te worden vastgesteld dat zij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art.40, §4 van de wet van

15.12.1980. Betrokkene kan dus het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen ook niet behouden.

Gezien deze elementen in het dossier dient er overeenkomstig art.42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie.

Er werden verder geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van de dienst Vreemdelingenzaken waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten (overeenkomstig art.42bis van de wet van 15.12.1980) waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Er werd ook niet aangetoond dat de leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een gegronde reden zou zijn om te besluiten dat betrokkene het verblijfsrecht mag behouden.

Deze beslissing kan na het verstrijken van de beroepstermijn of bij een eventueel beroep, na uitspraak waarbij het beroep wordt afgewezen, gevolgd worden door een verwijderingsmaatregel.
(...)”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij legt geen nota met opmerkingen neer binnen de termijn van acht dagen die is vastgelegd in artikel 39/72 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit feit leidt niet tot de vaststelling dat de bestreden beslissing automatisch nietig is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Vooreerst geeft de verzoekende partij correct de volgende bepalingen weer:

“Artikel 42bis Vw stelt als volgt :

“Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid bedoelde voorwaarden of voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de vooraarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vast gestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

Artikel 42ter Vw stelt:

“§ 1. Tenzij de familieleden van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn, zelf een verblijfsrecht uitoefenen als bedoeld in artikel 40, § 4, of opnieuw voldoen aan de in artikel 40bis, § 2, bedoelde voorwaarden, kan er binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, een einde gesteld worden aan hun verblijfsrecht door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk;

6° de minister of zijn gemachtigde trekt het verblijf van de begeleide of vervoegde burger van de Unie overeenkomstig artikel 44 in.

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezin- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. "

Artikel 50, §2, 3° van het KB van 8 oktober 1981 stelt als volgt :

“§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken :

3 ° werkzoekende :

*a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en
b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid; "*

Artikel 54 van het KB van 8 oktober 1981 stelt als volgt :

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen [1 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies,]l van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met [1, zo nodig,] 1 bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

3.1.2. De verzoekende partij voert in een tweede middel onder meer de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij stelt onder meer:

“(…)Verzoekster betwist niet dat zij niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt, zoals voorzien door artikel 40§4 Vw. Zij meent echter enerzijds wel te voldoen aan artikel 50, §2, °3 van het K.B van 8 oktober 1981. dan de voorwaarden voor werkzoekenden bepaalt.

Anderzijds meent zij te voldoen aan artikel 40bis, §2, 5°, dat stelt 2'de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt ", aangezien zij moeder is van 3 minderjarige burgers van de Europese Unie. waar zij een verblijfsrecht over uitoefent en een onderhoudsuitkering voor betaalt.

Dit element is absoluut niet onderzocht door de tegenpartij, die niet eens melding maakt van de minderjarige kinderen, burgers van de EU met een verblijfsrecht in België, in de bestreden beslissing, hetgeen op zich al een schending uitmaakt van de materiële motivatieplicht.

• Wat betreft de voorwaarden bepaald door artikel 50. §2, °3 van het K.B van 8 oktober 1981, dat als volgt bepaalt,

"§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken :

3 ° werkzoekende

a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en
b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid; "

Er wordt niet betwist dat verzoekster inderdaad een inschrijving heeft voorgelegd bij de VDAB, evenals sollicitatiebrieven.

De tegenpartij meent echter dat zij geen bewijs van "een reële kans te worden tewerkgesteld" zou aangetoond hebben.

Verzoekster richt de aandacht op het feit dat ook dit artikel bepaalt dat er "rekening moet gehouden worden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene".

Er werd absoluut niet gemotiveerd in welke zin er rekening wordt gehouden met het feit dat verzoekster slachtoffer is van huishoudelijk geweld, steeds ten laste was van haar echtgenoot en psychische problemen ervaart naar aanleiding van deze omstandigheden.

Bovendien meent zij dat zij wel degelijk heeft aangetoond een reële kans te hebben op tewerkstelling.

Zo communiceerde zij onder meer de opleiding 'huishoudhulp', die zij volgt momenteel bij V. West-Vlaanderen, die van start ging op 4 november 2019.

Het betreft een finaliteitsopleiding die leidt tot een beroep in de particuliere schoonmaak. Na een positief stageverloop zal haar werk aangeboden worden. Op 11 december 2019 ondertekende verzoekster een contract met V. West-Vlaanderen en Tempo Team, omtrent een stage vanaf 6 januari 2020 met een maximumduur van 26 dagen. Als deze stage goed verloopt engageert Tempo Team zich om verzoekster een job aan te nemen, zodat het onterecht is dat verwerende partij stelt dat zij geen reële kans zou hebben op tewerkstelling.

Zelfs al leidt deze stage niet tot een job bij Tempo Team, dan nog is het algemeen geweten dat de particuliere kuissector een sector is waar veel vraag is naar gekwalificeerde arbeiders, zodat deze praktijkopleiding haar wel degelijk een zeer reële kans op tewerkstelling biedt.

In die zin is de bestreden beslissing kennelijk onredelijk en schendt hij het redelijkheidsbeginsel, gekoppeld aan het zorgvuldigheidsbeginsel aangezien er niet terdege rekening werd gehouden met de stukken uit het administratief dossier.

• Artikel 42ter Vw stelt verder als volgt: "Voor de toepassing van het eerste lid\ 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins-

en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. ”

De tegenpartij toont absoluut niet aan rekening gehouden te hebben met deze elementen in de bestreden beslissing.

De raadsman van verzoekster stuurde op 24 oktober 2019 een e-mail, direct naar de Dienst Lang Verblijf, die vermeld stond als verantwoordelijke dienst in de brief “recht gehoord te worden” van 3 oktober 2019, ten kennis gegeven op 10 oktober 2019, waarin de volgende elementen benadrukt werden, ondersteund door stukken:

“ Verder wens ik te wijzen op de uitzonderlijke omstandigheden in dit dossier:

- mijn cliënte is slachtoffer van huishoudelijk geweld, zoals geattesteerd door de bij gevoegde medische attesten en de klacht neergelegd d.d. 18 maart 2019; (stuk)*
- zij was genooddaakt te verblijven in het opvangcentrum SamuSocial tussen 22 maart 2019 en 3 april 2019, aangezien zij werd buitengezet door haar echtgenoot en vond met behulp van de sociale diensten een woonst te Roeselare met haar drie minderjarige kinderen; (stuk)*
- zij ondervindt psychische problemen, naar aanleiding waarvan zij onder dwang werd opgenomen in een psychiatrische instelling zoals aangetoond door bij gevoegd vonnis van de vrederechter; (stuk)*

Op het moment van de feitelijke scheiding was zij een opleiding als zorgkundige aan het volgen die zij echter niet verder kon voortzetten. Het is absoluut buiten haar eigen wil om dat zij op dit moment afhankelijk is van een uitkering en zij stelt alles in zijn werk om zich zo snel mogelijk te integreren op de arbeidsmarkt. Gelieve verder rekening te houden met de specifieke gezinssituatie en gezondheid van mijn cliënte. ”

Totaal onterecht stelt de bestreden beslissing dat verzoekster “geen relevante documenten zou voorgelegd hebben betreffende humanitaire elementen” en er ook niet zou zijn aangetoond dat “de leeftijd, de gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische, sociale en culturele integratie in het Rijk een gegronde reden zou zijn om te besluiten dat betrokkene het verblijfsrecht mag behouden

Verzoekster voegde aan haar administratief dossier onder meer medische attesten en een strafklacht, bewijzende dat zij slachtoffer is van huishoudelijk geweld. Ook toonde zij aan in bijzonder schrijvende omstandigheden te hebben moeten leven met haar kinderen en in een daklozencentrum heeft moeten verblijven. Bovendien ondervindt zij omwille hiervan psychische problemen, die een invloed hebben op haar mogelijkheid zich te integreren iop de arbeidsmarkt.

De bestreden beslissing werd onvoldoende gemotiveerd wat deze bijzondere omstandigheden betreft, die wel degelijk kenbaar waren gemaakt, zodat de bestreden beslissing zijn grond niet vindt in het administratief dossier en dan ook de zorgvuldigheidsplicht j. motiveringsplicht schendt.”

3.1.3. De verzoekende partij zet haar vierde en laatste middel uiteen als volgt:

“5.4. LAATSTE MIDDEL: wat betreft de schending van artikel Artikel 42ter Vw. juncto Artikel 8 E.V.R.M. en het redelijkheidsbeginsel;

Artikel 42ter van de Vreemdelingenwet, bepaalt: “Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie. sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. ”

De tegenpartij argumenteert absoluut niet op basis van deze elementen en houdt op geen enkele manier rekening met het feit dat zij drie minderjarige kinderen heeft met een verblijfsrecht in België, dat zij psychische gezondheidsproblemen heeft, dat zij aantoonbaar actief te willen inwerken op de arbeidsmarkt en dan ook een professionele integratie aantoonbaar etc.

Er kan enkel vastgesteld worden dat de motivatie van de bestreden beslissing, gelet op het administratief dossier, ontdaan is van elke redelijkheid.

Gelet op het feit dat het een beslissing betreft die een einde stelt aan een wettig verblijf, dient bovendien vastgesteld te worden dat het niet anders kan dat zij, als ouder van drie Europese kinderen met een verblijfsrecht in België, een familieleven onderhoudt met die kinderen en hier een netwerk van

persoonlijke en sociale belangen opgebouwd heeft. Een inmenging in dat familieleven is alleen toegestaan voor zover de staat op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging maakt.

In casu kan enkel vastgesteld worden dat de tegenpartij geen zorgvuldige belangenafweging maakte in het licht van artikel 8 EVRM.

Het middel is gegrond.”

3.2. De verzoekende partij betwist de inhoud van de motieven van de bestreden beslissing. Zij voert onder meer de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De overheid moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen.

De zorgvuldigheidsplicht geldt ook voor de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van verblijfsaanvraag rust de bewijslast bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. De verplichting die in dit geval rust op de verzoekende partij, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

3.3. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij aan de verwerende partij berichtte dat zij slachtoffer was van huiselijk geweld, waardoor zij tijdelijk genoodzaakt was tot 3 april 2019 in een opvangtehuis te verblijven en dat zij onder dwang is opgenomen geweest in een psychiatrische instelling. Hierdoor moest zij een lopende opleiding onderbreken. Dit zijn omstandigheden die haar buiten haar wil overkwamen. Zij maakte een kopie van het verhoor door de politie over het huiselijk geweld (door haar echtgenoot gepleegd zowel naar de verzoekende partij als naar haar aanwezige zus) over, medische attesten die het huiselijk geweld ondersteunen, haar inschrijving bij de VDAB en bewijzen waaruit blijkt dat zij opnieuw een opleiding bij de VDAB startte op 4 november 2019. Deze opleiding van huishoudelijke hulp duurt maximaal 160 uren en de uurregeling bedraagt gemiddeld 35 uren per week. Uit een voorgelegd vonnis van 26 september 2019 van de vrederechter te Kortrijk blijkt dat de verzoekende partij gedwongen werd opgenomen. Deze opname werd stopgezet op 26 september 2019. Verder wijst de verzoekende partij op het bestaan van haar drie minderjarige kinderen die ook hun verblijfsrecht hebben verkregen in functie van hun Nederlandse vader. Deze minderjarige kinderen hebben de Nederlandse nationaliteit en zijn schoolgaand in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hun verblijfstitel is ontnomen.

Uit een mail van 8 november 2019, gericht aan een onderzoeker G.P., blijkt dat de drie kinderen tot 6 augustus 2019, samen met de verzoekende partij, ingeschreven zijn te Roeselare. Deze mail geeft aan dat de kinderen terug verhuisd zijn naar de vader na 6 augustus 2019.

De bestreden beslissing onderzoekt de economische situatie en stelt dat, in de veronderstelling dat de verzoekende partij de opleiding voltooit, de verzoekende partij niet afdoende aantoonde een reële kans op tewerkstelling te maken. Op geen enkele wijze gaat de bestreden beslissing in op de inhoud van de opleiding, namelijk “*huishoudelijke hulp*”. De verzoekende partij stelt correct dat geen rekening is gehouden met de aard van de opleiding en de stelling, dat de in de particuliere kuissector de opleiding wel een reële kans op tewerkstelling kent, wordt niet weerlegd en lijkt logisch en niet kennelijk onredelijk. Verder laat de bestreden beslissing de gezinssituatie, en meer bepaald de relatie met de minderjarige kinderen, onbesproken, terwijl zij verblijfsgerechtigd zijn in België. De bestreden beslissing legt evenmin uit waarom de documenten die zijn overgelegd niet relevant zijn en waarom niet is aangetoond dat de gezondheidstoestand en de gezinssituatie niet van aard zijn om het verblijfsrecht te

behouden. Nochtans heeft de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing elementen kenbaar gemaakt die mogelijks wijzen op een uitzonderlijke tijdelijke toestand, zoals haar gedwongen opname, de onderbreking van de eerdere opleiding, en de nieuwe opleiding tot huishoudelijke hulp. Het louter afdoen als zijnde “*niet relevant*”, zonder enige uitleg waarom deze elementen niet relevant zijn, is geen afdoende motivering. Dit klemmt des te meer omdat de verwerende partij in het licht van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing zich steunt, rekening moet houden met het al dan niet tijdelijk karakter van de moeilijkheden van de verzoekende partij en met de gezinssituatie van de verzoekende partij en haar gezondheidstoestand.

Het komt de Raad niet toe dit in de plaats van de gemachtigde van de bevoegde minister te doen. Alhoewel de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten, heeft de gemachtigde van de bevoegde minister verder geen oog gehad op de concrete gezinssituatie van de verzoekende partij, ook niet in het licht van artikel 8 van het EVRM.

In de hierboven beschreven mate zijn het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht geschonden.

3.4. In het licht van het voorgaande dienen de overige onderdelen van het middel niet te worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 december 2019 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN